

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CXV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

mus, nempe in inferno desinere quidem longanimitatem, sed hoc ipso peccatum non amplius tolerari sed puniri. Id quod III. amplius constat ex oppositione status beatorum & damnatorum. Sicut enim DEUS in præfenti vitâ fidelibus, promissa fidei præmia non eo statim momento confert, quo credunt, sed differt, ut constantiam eorumdem exploret & virtutes fide Christianâ dignas eliciat, ut tamen collato tandem præmio credere aut benè agere non desinant: ita pœnas reproborum procrastinat, ut emendet & ad meliorem frugem traducat, ut tamen illatis tandem suppliciis increduli esse & malè agere non desistant. Quod denique IV. clarissimè docetur dæmonum exemplo, circa quos, licet ^{maximè} DEUS nulla occupetur, illi tamen perpetuò peccant. Quid? quod hoc ipso necessariò & immutabiliter peccent, quia pœnam eorum non distulit DEUS, neque interposito gratiæ suæ intervallo ad pœnitentiam eos invitavit, sed immisissâ statim pœnâ omnem benè agendi vel occasionem vel facultatem præcidit. Idem igitur & de damnatis dici necesse est, aut discriminis huius, si quod prætexeretur, graves & solidæ rationes adducendæ sunt.

CXV. Ad argumentum decimum respondemus, I. Peccatum neque de essentiâ esse pœnarum infernalium, neque ex essentiâ, earundem tanquam proprium quoddam, promanare, sed habere tamen sese, ut accidens pœnarum istarum, respectu purorum & merorum hominum inseparabile; id quod argumenta à nobis adducta immotè probant. Quæ verò, si Christo Servatori nostro applicentur, ideò vim suam amittunt, quia in subiectum cadunt, omnis peccati ignarum, quinimò, cui peccare repugnat. Quemadmodum enim Christus nobis per omnia similis factus est, excepto peccato: ita omnia nostri causâ sustinuit, excepto peccato. II. Habes iterum instantiam à peccato habituali, cui necessariò obnoxii sunt damnati, à quo tamen Christus in ipsâ perpeffione pœnarum infernalium fuit alienus. Si igitur Christus, non obstante indivulso peccati originalis cum suppliciis damnatorum nexu, pœnas infernales, sine adhærente ei peccati originalis labe, exantlare potuit, cur easdem pœnas non potuit perferre, sine assumptione peccatorum actualium, non obstante eodem in meris hominibus nexu? III. Christum nostrî causâ patientem verè peccasse,

veritate imputationis, multi non refugerunt asserere. *Peccata enim nostra*, non pœnas tantum peccatorum, *in sese suscepisse*. Esa. LIII. 5. I. Petr. II. 24. & *peccatum pro nobis factus esse*, magnâ cum *μεφάρσι* dicitur. II. Cor. V. 21. At, qui nostra peccata in se recipit, sibi que ita appropriat, ut *suâ* faciat, Psalm. LIX. 6. seque, peccatum in abstracto vocari, non prohibet, quia scilicet peccata nostra sibi imputari reali *λογισμῶν* à DEO haud aliter passus est, ac si ipse ea actu perpetrasset; cur non eadem ratione peccator, & ceu Lutherus, ad hanc appropriationis virtutem respiciens, loqui amavit, *peccatorum omnium maximus*, dici queat? Sicut nos propter imputatam Christi iustitiam, licet ea nobis non inhæreat, iusti tamen, & iusti verè propriè que vocamur. Quo pacto igitur Christus de cœtero patiens peccator fuit, eâ quoque ratione in perpeffione infernalis pœnæ peccasse, dici potest: quamquam, cum termini: peccare & peccatorem esse, communi loquendi usu de peccati inhærentiâ formali & subiectivâ exaudiantur, rectius ab iisdem absteineamus.

IV. Inprimis si Pontificii hoc contra nos argumentum urgeant, opponi illis possunt neque unî neque ignobiles propriæ religionis focii. Thomam de Argentinâ supra, §. XXI. disputantem audivimus, posse quempiam de absolutâ DEI potentiâ beatum esse in intellectu per apertam visionem essentiæ Divinæ, non obstante, quod sit damnatus in suâ voluntate. De aliis, iisque Catholicis, Fr. Suarez, Jesuita, in Thom. III. Q. LII. d. XLIII. Sect. I. *Sentiebant*, inquit, *Catholici quidam, quod Christi anima post mortem passibilis fuit, passione innoxia & non inordinatâ. Hanc sententiam Medina damnat, non ut hereticam, sed ut temerariam: quia licet dicerent, Christum passum esse pœnas damnatorum, non tamen cum deordinatione, ut damnati, sed voluntariè pro peccatis nostris, & cum maximâ charitate.* Denique V. argumentum à desperatione deductum nullius ponderis est: Quicumque desperat, is peccat. Damnati desperant. Ergo. Nam, I. liberandum est vocabulum desperationis ab ambiguitate. Desperare propriè illi dicuntur, qui in malis constituti, promissionem liberationis ex iisdem, quamvis ea facta fuerit ab eo, qui liberare omnipotenti manu potest, & cujus promissio fallere ac falli nescit, non apprehendunt, sed præfractè repudiant. Et hæc quidem desperatio peccatum est, cum DEUM vel mendacii arguat

vel infirmitatis, sed in damnatos idèd non cadit, quia illis liberatio ex iis, quibus opprimuntur, malis nunquam promissa est. Sicut igitur spes in beatos non cadit, quia jam actu fruuntur bonis promissis & ab illis apprehensis: ita nec desperatio in damnatos, quia actu jam patiuntur pœnas, quas antea exhorrescebant. Deinde desperare illi dicuntur, qui neque spem eluctandi ex malo habent, neque promissionem ullam. Hæc verò desperatio, quamquam damnatos torquebit, peccatum tamen non est, quia non est contra ullam legem, & voluntati Divinæ aded non adversatur, ut potius eidem congruat, quippe quæ hoc ipsum vult, ut pœnas damnati nunquam evadant. Cyprianus, Or. de Adscens. Chr. *Omni tormento atrocius, desperatio, condemnatos affliget.* Quibus præmissis, major propositio limitanda est hoc modo: Quicumque desperat priori modo, is peccat; & tum conceditur, sed negatur minor: damnatus illo modo desperat. Si verò in posteriori intelligatur sensu, conceditur minor, sed negatur major, ex rationibus à nobis allegatis. 2. Si generale hoc argumentum ad Christum trahatur, hoc modo: Omnis damnatus desperat. Christus est damnatus. Ergo, tum ne major quidem propositio de desperatione, posteriori sensu accepta, vera, sed limitanda est: omnis damnatus ex propria culpa, destitutus eluctandi præsidii, peccat, conceditur; omnis damnatus, peccatum & damnationem ex peccato fluentem, liberè suscipiens, instructus viribus damnationis malum superandi, desperat; negatur. Christus enim ita sensit pœnas infernales, ut easdem vincere & tanquam gloriosus victor de iisdem triumphare, virtute personaliter sibi præsentis omnipotentiaè *ἐπιβήσας*, deberet. Quod de damnatis dici non posse, ex se est manifestum.

CXVI. In argumento undecimo magnum constituit robur Parkerus, quod idèd accuratius nobis expendendum est. Syllogismus ita habet: Omnis mortuus liberatus est à peccato. Omnis damnatus est mortuus. Ergo. Sunt in præsentii argumento duo termini, quorum neuter ab ambiguitate est immunis. Igitur I. sunt gravissimi nominis interpretes, qui verba: *qui enim mortuus est, justificatus est à peccato*, ita *ἐπιβήσας* omnium in illo capite antecedentium esse volunt, ut mortuus hoc loco non aliis intelligatur, quam

quam qui sp
finita, quo
amplius viv
rum sit ill
ptam mot
fixam esse, id
eius quali co
cato. Qui
absolutus à
su D. Luc. O
baptizatum
plur vel com
ab eo liberat
hærens pecc
cupiscentia
prosequi
cum pro
objicienti
ei, quod hab
Neque nov
teri, p. 22
pro 70 227
Sunt, ut
tentia fau
ex antecede
acceptam, p
vio sensu
ejusdem
dusti syl
liberatus
tu dicitur
ratus
minor,
ni, ablo
turali,
tem sub